

Ала синътъ нито се явявалъ, нито се разбиралъ. Затъжувала бѣдната майка и се страхувала да не умре прѣди да го види.

II.

Тѣй се изминали години. Питали и разпитвали пжтници и търговци и най-сетнѣ научили, че изгубениятъ синъ билъ живъ и ималъ доста добро състояние.

Зарадвала се остарѣлата и вече прѣгърбена майка и казала на дъщеря си да му пише, та да дойде и го види за послѣденъ пжтъ. „Пиши му, дъще, дори го и произлъжи, че е останало отъ бащиното му наслѣдство, дано се завърне часъ по-скоро“, думала майката.

Като получилъ писмото и се научилъ, че имало още отъ наслѣдството, синътъ намислилъ да ги измами, та да прибере и останалото. Затова той веднага отговорилъ на сестра си, поканилъ нея и майка си да дойдатъ при него и донесатъ всичко, що останало. Пратилъ имъ и пари за пжтъ.

Тѣй майката и сестрата отишли при него. Като ги видѣлъ такива дрипави, синътъ плесналъ ржцѣ и извикалъ съ негодувание: „Не се надѣвахъ да ви видя така. Нали ми писахте, че е останало отъ баща ми още, дѣ е то? Дайте ми го, то е мое“.

„Та малко ли наслѣдство отъ баща ти сме самитѣ ние, синко? отговорила майката. — Като изяде всичко твое и наше, ето ни, дойдохме, довърши поне и насъ, та тури край на всичко: ние и тѣй щѣхме да умремъ отъ синовната ти и братска обичъ“.

„Махнете се отъ очитѣ ми!“ извикалъ синътъ, хвърлилъ имъ нѣколко сребърни монети и се запжтилъ къмъ кжщата си“.

Майката не могла да изтърпи тѣзи думи, паднала и умрѣла. Разпищѣла се осиротѣлата сестра, дошли чужди хора, погребали майката и прибрали нея.

А жестокиятъ синъ, като билъ намразенъ отъ цѣлия градъ, наскоро осиромашелъ, скиталъ се дълго врѣме, мразенъ отъ съгражданитѣ си, оставенъ отъ приятели и най-послѣ се обѣсилъ на кръста надъ майчиния си гробъ.